

Arrest

nr. 221 003 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2017 huwt de verzoekende partij met dhr. A.D., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 1 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf in haar hoedanigheid van echtgenote.

1.3. Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar:

Op datum van 01/08/2018 werd een visum kort verblijf ingediend op naam van Z.M. (...), geboren op 23/09/1992, van Afghaanse nationaliteit, in haar hoedanigheid van echtgenote van D.A. (...), geboren op 03/02/1988, van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijkscertificaat, d.d. 28/03/2017

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Nederlandse nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit.

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Nederlandse onderdanen, volgens artikel 1:30 lid 1 van het Nederlandse burgerlijke wetboek kan een huwelijk alleen door twee personen van verschillend of van gelijk geslacht worden aangegaan terwijl artikel 1:33 bepaalt dat een persoon slechts tegelijkertijd met één andere persoon het huwelijk verbonden kan zijn. Deze twee bepalingen bevatten het Nederlandse polygamieverbod.³⁰²⁰

Overwegende dat het huwelijk tussen

Overwegende dat de heer D.A. (...), in het kader van een eerdere aanvraag, een huwelijksakte d.d. 19/08/2013, voorlegde, voor een huwelijk met Z.H.N. (...), geboren op 03/09/1992, van Afghaanse nationaliteit.

Overwegende dat ter staving van ontbinding van dit huwelijk, een document (certificat de coutume) werd voorgelegd waar in de Consulaire dienst van de Afghaanse ambassade in België stelt dat A.D. (...) en R.Z. (...) op 03/09/2016 een verbale scheiding aangegaan zijn.

Overwegende dat dergelijke verbale scheidingen niet erkend kunnen worden als zijnde een officiële scheiding.

Overwegende dat de heer D. (...) op datum van zijn huwelijk met mevrouw Z.M. (...) dus nog als gehuwd werd beschouwd en dus geen tweede huwelijk kon afsluiten.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen in België.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

“(…)

Motivatie:

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De aanvraag van verzoekster om reden dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt evenwel zeer duidelijk dat verzoekster het doel en de omstandigheden van het verblijf wel degelijk voldoende werden aangetoond.

Het blijkt immers duidelijk uit de bestreden beslissing, het administratief dossier en de gevoegde stukken dat het doel van de visumaanvraag erin bestond haar echtgenoot te vervoegen en dat zij hier als echtgenote verder zou verblijven, zodat er geen twijfel kan zijn over de omstandigheden.

Inzoverre de bestreden beslissing overweegt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden zijn aangetoond, faalt de motivering in feite.”

3.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.1.3. De verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden zijn aangetoond, faalt in feite daar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij het doel en de omstandigheden van het verblijf wel degelijk voldoende aantoonde, dat duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, het administratief dossier en de gevoegde stukken dat het doel van de visumaanvraag erin bestond haar echtgenoot te vervoegen en dat zij hier als echtgenote verder zou verblijven, zodat er geen twijfel kan zijn over de omstandigheden.

3.1.4. De verzoekende partij geeft aldus zelf aan dat het doel van de visumaanvraag erin bestond haar echtgenoot te vervoegen en dat zij hier als echtgenote verder zou verblijven. Nu in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verwerende partij weigert het in het buitenland voltrokken huwelijk tussen de verzoekende partij en dhr. A.D. te erkennen in België, volgt uit de bestreden beslissing aldus dat er geen sprake is van een echtgenoot. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, gelet op het niet voorhanden zijn van een wettelijk erkend huwelijk, oordeelde dat het doel, dat erin bestond de echtgenoot te vervoegen, en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

3.1.5. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, *iuncto* de zorgvuldigheidsverplichting.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Anderzijds dient vastgesteld dat uit de motivering blijkt dat de beslissing op manifest onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat het huwelijk van verzoekster met dhr. D. (...) niet erkend kan worden om reden dat dhr. D. (...) op het ogenblik van zijn huwelijk met verzoekster nog gehuwd zou geweest zijn met zijn eerste echtgenote (mevr. Z. (...)).

De bestreden beslissing overweegt terzake dat de verbale scheiding van D. (...) (op 03.09.16) niet erkend kan worden als een officiële scheiding en dat hij aldus op het ogenblik van zijn huwelijk met verzoekster op 28 maart 2017 nog gehuwd was met zijn eerste echtgenote.

Volgens de bestreden beslissing kan het huwelijk van verzoekster aldus niet erkend worden om reden dat het voor dhr. D. (...) toepasselijke Nederlandse recht voorziet in een verbod op polygamie.

10.

Voormelde motivering is gebrekkig en gesteund op een onvolledige en onzorgvuldige beoordeling van de aanvraag van verzoekster.

(i) Beslissing van de "Islamic Supreme Court" niet meegenomen in onderzoek

11.

Zoals hoger aangegeven heeft verzoekster bij haar aanvraag de beslissing van de Supreme Court dd. 23.07.17 gevoegd met gelegaliseerde vertaling (stuk 3).

In deze beslissing wordt de "verbale" echtscheiding van verzoekster bekrachtigd. Naar Afghaans recht wordt het huwelijk als ontbonden beschouwd vanaf datum van deze verbale echtscheiding.

Verzoekster zal trachten de terzake geldende bepalingen nog te voegen aan het dossier, van zodra zij hiervan kennis heeft gekregen (via de Ambassade of haar raadsman in Afghanistan).

In casu dient vastgesteld dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met dit stuk, en dit stuk aan geen enkel inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Dit stuk is nochtans bijzonder relevant voor de beoordeling van de visumaanvraag en de erkenning van het huwelijk, aangezien in deze beslissing wordt verwezen naar de mondelinge scheiding.

Verwerende partij kon/ kan dit stuk niet zomaar terzijde schuiven, en diende minstens na te gaan of het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd vanaf de mondelinge scheiding, temeer daar - de beslissing van de rechtbank blijkens de inhoud van deze beslissing gesteund is op de mondelinge scheiding dd. 20.07.17 (zie "subject" en "details")

- ook de *certificat de coutume* (minstens impliciet) stelt dat het betreffende vonnis enkel de mondelinge scheiding attesteert;

Inzoverre de bestreden beslissing geen rekening houdt met de beslissing van de rechtbank en de inhoud ervan, dient een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. de materiële motiveringsplicht te worden aangenomen.

(ii) *Geen afdoende motivering terzake weigering "verbale scheiding"*

12.

De bestreden beslissing overweegt zondermeer dat een verbale scheiding niet kan erkend worden als een officiële scheiding.

Verwerende partij blijft evenwel in gebreke te motiveren waarom een verbale scheiding niet zou erkend kunnen worden.

Terzake wordt geen enkele toelichting verschaft nopens deze weigering, terwijl zuls een essentieel motief is van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten om welke reden verwerende partij weigert de verbale echtscheiding te erkennen, terwijl de betreffende scheiding van dhr. D. (...) wordt beheerst door Afghaans recht en deze verbale scheiding naar Afghaans recht wel degelijk geldig is.

Het dient overigens vastgesteld dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd of standpunt heeft ingenomen terzake het recht dat van toepassing is om de geldigheid van het huwelijk te beoordelen.

De motivering terzake de (on)geldigheid van de verbale scheiding is (minstens lijkt deze) volstrekt willekeurig en zichthbaar niet gesteund op enig onderzoek.

Ook op dit punt dient een schending van de materiele motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht te worden aangenomen."

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de bij haar aanvraag gevoegde beslissing van de Supreme Court van 23 juli 2017, met gelegaliseerde vertaling, en dit stuk aan geen enkel inhoudelijk onderzoek onderwerpt. De verzoekende partij stelt voorts dat voormeld stuk nochtans bijzonder relevant is bij de beoordeling van de visumaanvraag en de erkenning van het huwelijk, daar in de beslissing wordt verwezen naar de mondelinge scheiding.

De verzoekende partij toont de relevantie van het stuk bij de beoordeling van de visumaanvraag, los van de relevantie voor de erkenning van het huwelijk, niet aan. Zij meent aldus dat de beslissing van de Supreme Court van 23 juli 2017 een relevant document is voor het beoordelen van de erkenning van het huwelijk. Het *in casu* nagaan of de voorgelegde beslissing van de Supreme Court van 23 juli 2017 een relevant document was bij het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald bij het beoordelen van de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte, komt aldus neer op het oordelen over een betwisting inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

3.2.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat in de beslissing van de Supreme Court van 23 juli 2017 – die zij voegde aan haar aanvraag met gelegaliseerde vertaling – de verbale echtscheiding wordt bekrachtigd, dat naar Afgaans recht het huwelijk als ontbonden wordt beschouwd vanaf de datum van deze verbale echtscheiding, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met dit stuk en dit stuk aan geen enkel inhoudelijk onderzoek onderwerpt, dat dit stuk nochtans bijzonder relevant is voor de beoordeling van de visumaanvraag en de erkenning van het huwelijk, aangezien hierin wordt verwezen naar de mondelinge scheiding, dat de verwerende partij dit stuk niet zomaar terzijde kon schuiven en minstens diende na te gaan of het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd vanaf de mondelinge scheiding, gelet op de door haar voorgebrachte documenten waaruit de beslissing van de rechtbank blijkt dat de inhoud van deze beslissing gesteund is op de mondelinge scheiding en uit het certificaat de coutume minstens impliciet blijkt dat het betreffende vonnis enkel de mondelinge scheiding attesteert alsook dat de verwerende partij in gebreke blijft te motiveren waarom een verbale scheiding niet zou kunnen erkend worden, dat er geen enkele toelichting wordt verschaft nopens deze weigering, terwijl zulks een essentieel motief is van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing niet toelaat te weten om welke reden de verwerende partij weigert de verbale echtscheiding te erkennen, terwijl de betreffende scheiding van dhr. D.A. wordt beheerst door het Afgaans recht en deze verbale scheiding naar Afgaans recht wel degelijk geldig is, dat overigens dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd of standpunt heeft ingenomen terzake het recht dat van toepassing is om de geldigheid van het huwelijk te beoordelen, dat de motivering terzake de ongeldigheid van de verbale scheiding volstrekt willekeurig is en zichtbaar niet gesteund op enig onderzoek, betwist zij aldus de niet erkenning in België door de verwerende partij van het in het buitenland voltrokken huwelijk.

De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

Het middel, dat de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

3.2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Het tweede middel is, in de mate het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER